

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **K. K.**, narozený X, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 25. 2. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2024, č. j. OAM-3/BA-BA01-D05-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2024, č. j. OAM-3/BA-BA01-D05-2024 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 30. 12. 2023 tak, že byla

jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Součástí výroku rozhodnutí bylo i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinské nařízení**), je Litevská republika (dále také jako **Litva**).

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nesprávný postup žalovaného. Dle názoru žalobce žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce z ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo k vycestování do Litevské republiky. V tomto směru spatřoval žalobce nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, jelikož z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Litevské republice a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, proč měl žalobce za to, že je postup žalovaného nezákonný a rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 18. 3. 2024 žalovaný mimo jiné uvedl, že v souladu s platnou legislativou došel k závěru, že v projednávaném případě bylo možné aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení, přičemž státem příslušným k posouzení žádosti žalobce byla stanovena Litevská republika, která svou příslušnost uznala dne 10. 1. 2024. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že lidé, se kterými má v zemi původu problémy kvůli dluhům, ho ohrozí i v Litevské republice. Toto své tvrzení nicméně nebyl schopen nijak podložit. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by v Litevské republice docházelo k systémovým nedostatkům v řízeních o mezinárodní ochraně, které by transfer vylučovaly. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.

7. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“
8. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
9. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
10. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce či k věcnému posouzení žalobcoví žádosti, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce či důvody, pro něž požádal o udělení mezinárodní ochrany, ani jiné skutečnosti, jež jsou pro rozhodnutí o místní příslušnosti nepodstatné. Předmětem řízení tedy nejsou především důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země původu (Uzbekistán) a všechny námitky tímto směrem jsou tudíž neopodstatněné.
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce disponoval v době před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR litevským pobytovým oprávněním. Dále ze správního spisu vyplývá, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 15. 1. 2024 žalobce na otázku: „Předchozí pobyty ve státech EU“ uvedl: „Byl sem jeden den v Litvě, měl jsem litevské vízum ...“, či k otázce: „Udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech?“ uvedl: „Povolení k pobytu v Litvě, dostal jsem ho v Uzbekistánu.“ Dále z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 15. 1. 2024 vyplývá, že žalobce měl přicestovat a pobývat v Litevské republice na základě litevské ID karty. V souladu s uvedeným je i vyjádření žalobce v rámci vyjádření účastníka řízení ze dne 29. 12. 2023, kde mimo jiné uvedl, že byl držitelem litevského pobytového oprávnění a krátce v Litevské republice pracoval na stavbách. Na základě uvedených skutečností pojal žalovaný důvodné podezření, že by v případě žalobce mohla být příslušná k vyřízení jeho žádosti Litevská republika. Z téhož důvodu proto žalovaný požádal příslušné správní orgány Litevské republiky o posouzení své příslušnosti. Dne 10. 1. 2024 obdržel žalovaný odpověď, v níž Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce, a to dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Tuto skutečnost žalobce nespornuje.

12. Žalovaný se také zabýval skutečnostmi, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům
13. Pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 12. 7. 2023, týkající se azylového systému v Litevské republice. Své závěry žalovaný v tomto směru shrnul na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se také zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvoru či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavadaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Litevské republice či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Litevské republiky, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení o žádosti a s tím souvisejícím předáním do Litevské republiky jako země příslušné k posouzení jeho žádosti. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. V obou případech žalobce této možnosti nevyužil, pouze sdělil, že nechce do Litvy. Dále považuje soud za důležité poukázat na usnesení NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018-26. Z uvedené judikatury vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Z uvedeného i dalších podkladů rozhodnutí nic nenavádí tomu, že by byl žalobce v Litevské republice vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.
14. Co se týče obav žalobce z návratu do Litevské republiky, jež odůvodňuje tím, že by ho tam mohli najít mafiáni z Uzbekistánu, kterým dluží peníze, odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4, kde se touto obavou žalobce žalovaný zabýval. Žalovaný především v tomto směru argumentoval tím, že žalobce svá tvrzení nedoložil žádnými dokumenty, které by jím uvedené skutečnosti mohly potvrdit. Dále uvedl, že po případném transferu na území Litevské republiky se žalobce bude moci obrátit na kompetentní útvar policie Litevské republiky, která mu bude povinna poskytnout potřebnou ochranu. S uvedenými závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje. Žalobcem tvrzené obavy shledává soud ryze hypotetické povahy a velmi obecně formulované. Současně soud dodává, že žalobce svou obavu podmínil tím, že v nebezpečí by byl, pokud se o jeho návratu dozvěděli konkrétní lidé a že v Litevské republice je větší zastoupení obyvatel Uzbekistánu, kteří by mohli poskytnout těmto osobám informace o jeho pobytu. Na tomto místě ale soud odkazuje na protokol o pohovoru ze dne 15. 1. 2024, kde žalobce uvedl, že kdyby se příslušné osoby dozvěděli, že je v ČR, měl by problém. Z uvedených tvrzení žalobce dospěl soud k závěru, že údajné nebezpečí hrozí žalobci jak v ČR, tak i v Litevské republice, pakliže by se o něm mafiáni dozvěděli. V takovém případě nepředstavuje ČR záruku lepší bezpečnosti než Litevská republika. Rovněž je soud v souladu se závěry žalovaného ohledně vyhledání ochrany u policie či jiného příslušného státního orgánu v Litevské republiky, které jsou povinny poskytnout žalobci ochranu. Žalobce se však na tyto orgány doposud neobrátil. Proto důvody, proč žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu v Litevské republice či jeho obavu z návratu do Litevské republiky nepovažuje soud, stejně jako žalovaný, za překážku předání žalobce v rámci řízení dle Dublinského nařízení. Se závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
15. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné, dostatečně individualizované a v souladu s citovanou judikaturou. Současně si pro své závěry

žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. dubna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně